Một Hôm Đọc Thơ Tố Phang

Một hôm đọc Tố Phang / thấy một bài thơ thật "ngộ":

Ngày ấy ai yêu, tôi chẳng biết / vì còn khờ khạo, trí còn non. Nay đến tôi yêu, ai chẳng biết, ai ngờ? Vì đã có chồng con!

Ngày ấy ai yêu, tôi chẳng biết. Trên đường gió bụi ráng quên tôi. Nay đến ai yêu, tôi chẳng biết. Trên đường gió bụi một mình tôi.

Ngày ấy ai yêu, tôi chẳng biết. Khối tình lần lữa để tiêu tan. Nay đến tôi yêu, ai chẳng biết. Mối tình kín nhẹm vẫn vương vương...(*)

Bài thơ thật "dễ thương", cũng "dễ buồn" thấm thía. Thời gian đi bất kể...cái bóng con đường dài!

Tố Phang dùng chữ "ai", tôi thì "em" duy nhất! Tôi là con ong mật chỉ nhớ một loài hoa...

Chỉ nhớ ánh trăng ngà, đợi từng ngày mai sớm, từng ngày mình khôn lớn...tình yêu trong vườn Xuân!

Tố Phang à Tố Phang, anh đau lòng tôi biết...vì tình yêu có thiệt...cái thật của mơ hồ!

Sông có những bến đò...đò ngang, và cổ độ. Nếu bây giờ, đâu đó, ai còn sống ngó sông...

Thấy ai mặc áo hồng...thấy hoa hồng màu trắng...thấy tình yêu thật nặng / mà người nỡ mang đi...

Tố Phang à, thôi về / ôm nỗi buồn cố cựu, ngồi im nghe chim khứu / nó hót lời chia xa...

Ai hát bài Tình Xa? Ai làm cho ai khóc? Ai làm ai cô độc? Tình yêu cũng mồ côi...

*
Thơ Tố Phang làm tôi / thẫn thờ buồn bất tận, nhớ nụ hoa hồng trắng / ai cúi đầu xuống hôn...

Hồ Than Thở thật buồn, tiếng thông reo réo rắt, ai biết trong con mắt / tôi...một trời mưa bay...

Nhớ Nguyễn Du quá đi... (**)

Trần Vấn Lệ

(*) Thơ Tố Phang: Âm Thầm, lục đăng trong tập Thơ Tình Tiền Chiến, nxb Đồng Nai VN, 1994.
(**) Thơ Tố Như (Nguyễn Du): "Tiếc thay chút nghĩa cũ càng, dẫu lìa ngó ý còn vương tơ lòng".